

List preláta (február 2015)

Prelát nás vyzýva, aby sme „vytvárali rodinu“ okolo seba a praktizovali cnosti lásky.

Hovorí tiež o 85. výročí toho okamihu, keď sv. Josemaría pochopil, že Opus Dei je pre ženy a mužov.

14.02.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Krok za krokom prechádzame v týchto mesiacoch toľkými výročiami,

bohatými na významné – dalo by sa povedať okružhle – výročia nášho Diela, za ktoré Bohu vzdávame vďaky, a ktoré nám pomáhajú myslieť na to, že všetky a všetci sme Cirkev, sme Opus Dei.

O niekoľko dní to bude 85 rokov od chvíle, keď náš Pán dal svätému Josemaríovi pochopiť, že Opus Dei je tiež pre ženy, rovnako ako pre mužov. **Nemyslel som si, že v Opus Dei budú ženy**, napísal náš zakladateľ v jednom liste určenom špeciálne jeho dcéram. **Ale toho 14. februára 1930 Pán dal, že som pocítil to, čo zažíva otec, ktorý už ďalšie dieťa neočakáva, vo chvíli, keď mu ho Boh zrazu pošle. A od tej chvíli som presvedčený, že som povinný prechovávať k vám väčšiu lásku: vidím vás, ako matka vidí svoje malé dieťa^[1]**. A môžem dodať, že každý deň z jeho duše vychádzala veľká vďačnosť voči jeho dcéram.

Koľko vďaka, opakujem, vzdával náš Otec Bohu za toto božské svetlo, ktoré sa zažalo s prítomnosťou žien v Opus Dei! Ako hovoril pri iných príležitostiach, **Dielo by naozaj bez tejto Pánovej vôle bolo (...), zostalo jednoruké[2].**

Vo svojom apoštolskom liste o dôstojnosti a poslaní žien sa sv. Ján Pavol II. venuje uvažovaniu o vznešenom okamihu Zvestovania. – Keď sa „naplnil čas – hovorí –, *poslal Boh svojho Syna, narodeného zo ženy*“. Týmito slovami v liste *Galantánom* (4,4) spája apoštol Pavol dve základné zložky, ktoré zásadným spôsobom určujú naplnenie tajomstva, „vopred ustanoveného v Bohu“ (pozri Ef 1,9). Syn, Slovo jednej podstaty s Otcom, sa rodí ako človek zo ženy, keď sa „naplní čas“. Táto udalosť vedie ku *klúčovému bodu* dejín človeka na zemi, chápaných ako dejiny spásy. Je významné, že apoštol nenazýva Kristovu Matku jej

vlastným menom „Mária“, ale definuje ju ako „ženu“. To je v súlade so slovami protoevanjelia v *knihe Genesis* (pozri 3,15). Práve tá „žena“ je prítomná v ústrednej udalosti spásy, ktorá rozhoduje o „naplnení čias“. Táto udalosť sa uskutočňuje v nej a jej prostredníctvom (...). Týmto spôsobom „plnosť čias“ dáva najavo aj neobyčajnú dôstojnosť ženy“ – [3].

Dcéry moje, tieto úvahy nemajú byť láskavosťou, ale hlbokým pozvaním, aby ste sa zamysleli nad svojou dôležitosťou pre Cirkev, a zároveň výzvou, aby ste dbali na svoju každodennú vernosť.

Svätý Josemaría si túto skutočnosť veľmi dobre uvedomoval. V jednom liste z roku 1965 nám hovoril: **nejakým spôsobom môžeme povedať, že v Najsvätejšej Panne sa uskutočňuje, vo vynikajúcom stupni, úloha, ktorú Boh v dejinách spásy prideliť žene: jej špecifický**

prínos pre spoluvykúpenie. A na adresu svojich dcér v Opus Dei i všeobecne na adresu kresťanských žien, dodal: v Panne Márii máte vzor a pomocnicu, aby ste pozdvihovali svoje talenty a prirodzené činnosti na rovinu milosti, svoju vlastnú úlohu v rodine a v spoločnosti premieňali na božský nástroj posvätenia v rámci zvláštneho poslania v lone Cirkvi: v tej miere, v akej osobne odpovedáte na milosť, máte účasť na výnimočnosti a prvenstve, ktorým Boh okrášlil svoju Matku [4].

Charakter kresťanskej rodiny spojenej nadprirodzenými putami – týkajúci sa každej a každého z nás – vyniká v Diele vďaka nezastupiteľnej úlohe mojich sestier. Bola to výslovná Božia vôľa, aby sme v Prelatúre Opus Dei kráčali ženy a muži, s úplnou oddelenosťou v tom, čo sa týka formačných prostriedkov a

apoštolátu, ale s plnou jednotou – duchovnou, morálnou a právnou – s viditeľným základom v prelátovi, Otcovi tejto duchovnej rodiny. **Keď tvoríme jediný domov** – vysvetľoval sv. Josemaría –, **máme v Diele jediný hrniec, z ktorého si každý berie podľa potreby**[5]. A preto, aj keď v týchto riadkoch hovoríme osobitne o úlohe ženy v Cirkvi a v spoločnosti, platia tieto úvahy, *mutatis mutandis*, tiež pre mužov.

Všetci sme boli povolaní, aby sme sa usilovali o plnosť kresťanského života podľa okolností, v ktorých sa Boh obracia na každého z nás. Či už v apoštolskom celibáte alebo v manželstve, naša odpoveď Bohu má byť vždy úplná. V tomto mariánskom roku Diela som vás pozval, aby ste sa utiekali k Svätej rodine z Nazareta a modlili sa obzvlášť za rodiny na celom svete. **Nazaretská rodina** – povedal pápež v jednej zo svojich katechéz na túto tému – **nás**

zaväzuje k objaveniu povolania a poslania rodiny, každej rodiny. A ako to bolo počas tých tridsiatich rokov v Nazarete, tak to môže byť aj u nás, teda robiť normálnou lásku, a nie nenávisť, robiť bežnou vzájomnú pomoc, a nie ľahostajnosť či nevraživosť [6].

Boh si praje, aby v každej rodine – prirodzeného či nadprirodzeného pôvodu – vládla vždy veľkorysosť, z ktorej vyviera harmónia a pokoj. Keď sa takto bude v každej rodine deň čo deň vytvárať prostredie

Nazareta, za každým, keď nejaká rodina zachováva toto tajomstvo, byť na periférii sveta, pôsobí tajomstvo Božieho Syna, tajomstvo Ježiša, ktorý nás prichádza spasíť. A prichádza zachrániť svet. A to je veľké poslanie rodiny: robiť miesto Ježišovi, ktorý prichádza, prijímať Ježiša do rodiny v deťoch, v manželovi, v manželke, v starých rodičoch... Ježiš je tam. Prijímať,

aby sa v rodine duchovne rástlo
[7]. A tiež, analogicky, vo veľkej
rodine Cirkvi.

Rodina založená na prirodzených
putách má ako svoj základ
manželstvo, stabilnú a definitívnu
situáciu medzi mužom a ženou za
účelom splnenia Božieho príkazu pri
stvorení [8].

Pre pokrstených, ako dobre vieme, je
naviac manželstvo sviatosťou:
kanálom, ktorým prúdi k manželom
špecifická stavovská milosť, obrazom
jednoty Krista a jeho Cirkvi [9].

***Preto stále myslím –píše náš Otec– s
nádejou a láskou na kresťanské
domovy vo všetkých rodinách,
ktoré vyklíčili zo sviatosti
manželstva, ktoré sú žiarivým
svedectvom toho veľkého božského
tajomstva – sacramentum
magnum! (Ef 5, 32), veľkej sviatostí
– spojenia lásky medzi Kristom a
jeho Cirkvou. Musíme sa namáhať,***

aby sa tieto kresťanské bunky spoločnosti rodili a vyvíjali s túžbou po svätosti, s vedomím, že počiatočná sviatosť – krst – už udeľuje všetkým kresťanom božské poslanie, ktoré každý má naplniť na svojej vlastnej ceste[10].

Sv. Josemaría dával manželom rady pochádzajúce z jeho skúseností a jeho kňazskej služby. Pri jednej príležitosti v odpovedi na otázku, ktorá mu bola položená v Buenos Aires, povzbudzoval: ***Majte sa naozaj radi! (...). Rozhodne sa pred deťmi nikdy nehádajte. Pretože deti si všetko všímajú a potom si utvárajú súdy. Nevedia, že sv. Pavol napísal: qui iudicat Dóminus est(1 Kor 4,4), že je to Pán, ktorý súdi. Ustanovia sa za pánov, aj keď majú len tri alebo štyri roky, a myslia si: mamina je zlá, alebo ocino je zlý –je to strašný zmätok, pre tie úbohé stvorenia! Nevyvolávajú túto***

tragédiu v srdciach svojich detí. Čakajte, buďte trpezliví, a potom sa hádajte, keď decko spí. Ale len trošku, s vedomím, že pravda nie je na vašej strane [11].

Všetci môžeme prijať za svoje tieto rady, ktoré pomáhajú zachovávať bratské spolužitie s ostatnými ľuďmi. ***Je potrebné strčiť svoju povahu do vrecka*** – s humorom hovoril náš Otec– ***usmiať sa – z lásky k Ježišovi Kristovi – a spríjemňovať život tým, ktorý sú nám nablízku***[12].

Nie je nič prekvapujúce na tom – sme ľudia, nie čistí duchovia –, že občas nám ujde nejaká príkra, alebo zlostná reakcia, ovocie osobnej pýchy, schopná narušiť spolužitie medzi ľuďmi. Ale máme poruke riešenie: vedieť sa ospravedlniť, dať najavo, že je nám ľúto, že sme niekoho zarmútili. Pokiaľ nás niekto urazil, odvrhnime s Pánovou

pomocou rozhodne zo svojho srdca akúkoľvek zášť: vyhnime sa tomu, aby sa usadili škodlivé zárodky, ktoré by kazili vzťahy s inými.

Pán je v tejto veci veľmi jasný, ako hovorí Evanjelium. *Počuli ste, že otcom bolo povedané: "Nezabiješ!" Kto by teda zabil, pôjde pred súd. No ja vám hovorím: Pred súd pôjde každý, kto sa na svojho brata hnevá. Kto svojmu bratovi povie: "Hlupák," pôjde pred veľradu. A kto mu povie: "Ty bohapustý blázon," pôjde do pekelného ohňa. Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príd' a obetuj svoj dar [13].*

Božská cnosť lásky – ktorá v sebe zahrňuje aj ľudskú nehu – nás povedie k tomu, aby sme stále mysleli na druhých, a nie sami na seba. Sv. Josemaría veľmi výrečne vyjadril

ideál Božieho dieťaťa takto: stať sa kobercom, po ktorom by sa ostatným mäkko kráčalo. A hneď dodával: nemám v úmysle povedať len nejakú peknú frázu. Tá sa musí stať skutočnosťou! Je to náročné, tak ako je náročná svätosť, ale je to ľahké, pretože svätosť, opakujem, je dosiahnuteľná pre všetkých [14].

Výročie 14. februára 1930 nám pripomína neodmysliteľný prínos, ku ktorému sú ženy povolané v prostredí rodiny, na miestach kde pracujú, v pracovných a spoločenských združeniach, na ktorých sa podieľajú. Možno si to ani neuvedomujete, dcéry moje, ale váš spôsob vystupovania v spoločnosti – slušný a elegantný vzhľad, dobré spôsoby vo vzťahoch s ľuďmi, váš úsmev –, rovnako ako čistota a upravenosť domova, nesmierne prispievajú k tomu, aby bolo možné ukázať ľuďom, akým zázrakom je považovať sa za Božie deti. Tak do

všetkých miest prinášate tú *ľúbeznú vôňu Kristovu* **[15]**, poznávacie znamenie kresťanov.

*Pozrite sa, ako sa milujú!***[16]**, hovorili pohanovia, keď videli, s akou láskou sa k sebe správajú kresťania. Aj dnes je potrebné, aby bolo možné rozpoznať, že sa milujeme, a že milujeme všetkých ľudí, s ktorými sme v styku. Dajme si viac záležať v tomto mariánskom roku venovanom rodine, na detailoch láskavého a pozitívneho spolužitia s ostatnými ľuďmi vo všetkých prostrediach, vlastným domovom začínajúc. Je veľmi dôležité, aby sa každá a každý snažil *vytvárať rodinu* okolo seba. Pokiaľ sme v kontakte s Máriou a Jozefom, naučíme sa mnohým detailom, ktoré zdokonalia tie dobré predpoklady, ktoré Pán vložil do našich duší.

Ďalšie výročie, ktoré oslávim v ten istý deň – založenie Kňazskej

spoločnosti svätého Kríža – nám tiež hovorí o ochote s radosťou sa aj roztrhať pre to, aby sme životy druhých urobili pokojnými a radosťnými. V Opus Dei, ako neúnavne opakoval sv. Josemaría, ***sme všetci rovnocenní. Je tu len jeden praktický rozdiel: kňazi majú väčšiu povinnosť než ostatní, aby svoje srdce rozprestreli na zem ako koberec, aby ich bratia mohli kráčať po mäkkom (...).*** ***Musia byť pevní, mierni, láskyplní, radosťní; špeciálni služobníci – vždy s pokojom a radosťou – Božích detí v jeho Diele***^[17] a všetkých duší. V každej situácii, za každých okolností, s ktorými sa stretnú, sú nástrojmi jednoty.

Ponechám stranou zmienku o ďalších liturgických a rodinných oslavách, ktoré pripadajú na tento mesiac: začiatok pôstneho obdobia, výročie božského výroku – *lásk*a sú činy, nie sladké slová – ktoré náš Otec počul v

hlúbke svojej duše 16. februára 1932 [18], výročie udelenia *decrétum láudis* Dielu Svätým stolcom v roku 1947...Každá a každý z nás si z nich môžeme niečo odniesť pre osobné chvíle modlitby. Mohol by som vám dať mnoho detailov, ako sa sv. Josemaría staral o udržiavanie domova v Diele, uvediem len jeden z nich.

Keď sa jeho dcéry presúvali do Japonska, aby tam začínali apoštolskú prácu medzi ženami, a zatiaľčo sa plavili smerom k tomuto súostrovia, on ich v každej chvíli sprevádzal vo svojich modlitbách a myšlienkach. V jeho listoch vikárom, keď sa začínala práca v rôznych krajinách, bol vždy prítomný jeho záujem na tom, aby tam dorazili ženy z Diela: snaž sa pripraviť cestu – hovoril každému z nich –, aby tam čoskoro mohli začať tvoje sestry: potom tam bude Opus Dei kompletne.

Neviem presne povedať, prečo ma náš Otec vzal, vo chvíli keď tam práve nikto nebol, do novovytvorených priestorov pre administráciu, prvých, ktoré sú v budovách Villy Tevere. Získal som dojem, že nám chcel ukázať, že aby všetko dobre fungovalo, to najprvoradejšie – hneď po svätostánku – sú v centrách vždy jeho dcéry. Evidentný bol ten dôraz v jeho záujme na to, aby v administrácii bolo všetko perfektne dokončené, v porovnaní s priestormi obývanými ním a jeho synmi.

Keď sa budeme modliť za osobu a úmysly Svätého Otca, majme na pamäti konzistórium a menovanie nových kardinálov, ktoré pápež František ohlásil na tento mesiac. V tejto modlitbe proste za všetkých spolupracovníkov pápeža a buďte veľmi spojení s mojimi úmyslami.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. februára 2015.Řím.

[1] Sv. Josemaría, *List 29-VII-1965*, č. 2.

[2] Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, rok 1955.

[3] Sv. Ján Pavol II., *Apoštolský list Mulieris dignitatem*, 15-VIII-1988, č. 3-4.

[4] Sv. Josemaría, *List 29-VII-1965*, č. 3.

[5] *Tam tiež*, č. 2.

[6] Pápež František, *Príhovor na generálnej audiencii*, 17-12-2014.

[7] *Tam tiež*.

[8] Por. *Gn* 1, 26-28.

[9] Por. *Ef* 5, 31-32.

[10] Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 91.

[11] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 23-VI-1974.

[12] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 4-VI-1974.

[13] *Mt* 5, 21-24.

[14] Sv. Josemaría, *Vyhŕňa*, č. 562.

[15] 2 *Kor* 2,15.

[16] Tertulián, *Apologeticum* 39, 7 (CCL 1, 151).

[17] Sv. Josemaría, *List 8-VIII-1956*, č. 7.

[18] Srv. Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 933.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-februar-2015/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-februar-2015/) (05.08.2025)